Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмінїстрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламації неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адмінїстрації „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 198. Середа 4 (16) вересня 1891. Рôкъ I.

Результатъ послѣдныхъ маневрôвъ.

Коли давнѣйше якійсь монархъ приѣхавъ до другого въ гостину и въ честь гостя вôдбували ся маневры на бôльшій розмѣры, то уважало ся то за рôдъ паради, рôдъ торжества, подôбного турніямъ въ середныхъ вѣкахъ, котрыми господарь хотѣвъ почтити свого гостя. Въ послѣдныхъ рокахъ, вôдъ часу завязаня тридержавного союза стратили маневры то своє значѣнє и прибрали характеръ инспекціи, а коли теперь по цѣсарскихъ маневрахъ въ долѣшнôй Австріи зберемо разомъ все то, що о нихъ дôстало ся до прилюднои вѣдомости, то мусимо прийти до того переконаня, що они були не чимъ иншимъ, якъ лишь строгою инспекцією, въ котрôй нѣмецкій гôсть, цѣсарь Вільгельмъ, выступавъ яко знатокъ и особа интересована, котрôй залежало на тôмъ, переконати ся, въ якômъ станѣ находить ся союзна армія и о скôлько она пôдготовлена, щобы на случай потребы могла дѣлати успѣшно въ спôлцѣ зъ его арміею.

Результатъ тои инспекціи вдоволивъ вповнѣ нѣмецкого цѣсаря. Цѣсарь Вільгельмъ ще на австрійскôй земли заразъ послѣдного дня маневрôвъ высказавъ зôбранымъ официрамъ свою радôсть зъ того, що войско австрійске єсть такъ знаменито пôдготовлене и такъ готове до бою, що вôнъ видить въ тôмъ поруку успѣшного дѣланя обоихъ армій въ хвили, коли покажесь того потреба. Але ще користнѣйшій и докладнѣйшій судъ выдавъ нѣмецкій цѣсарь о австрійскôй арміи въ Монаховѣ, де пôсля приватныхъ вѣстей, сказавъ до одной высоко поставленои особы: „Годѣ повѣрити, якъ величезный наставъ поступъ въ послѣдныхъ рокахъ на поли выобразованя и вправы австрійскои арміи. Маневры були по майстерски обдуманй и переведенй якъ найзнаменитше у всѣхъ подрôбностяхъ. Пôдъ взглядомъ вытревалости, охочости и технічного выобразованя вояковъ не позôстає нѣчого бôльше бажати. Я вывѣзъ зъ маневрôвъ свѣтле вражѣнє."

То суть загальнй слова похвалы знатока монарха для австрійскои арміи. Послухаймо жь теперь, що говорить о сихъ маневрахъ фаховый знатокъ войсковый, кореспондентъ берлиньскои Kreuz. Ztg. Авторъ пôдносить насамперѣдъ, що выученє и улѣпшенє арміи австрійскои єсть головною заслугою австрійского Монарха, Найдост. Архікн. Альбрехта и шефа ґенерального штабу, бар. Бека, а вôдтакъ каже:

„Спосôбъ, въ якій ведуть ся справы войсковй въ головной кватирѣ, велика ревнôсть и майже дрôбничкове занятє ся всѣми навѣть найменшими дрôбницями маневрôвъ, мусять робити на кождого вояка дѣйстно хосенный вплывъ. Въ наслѣдокъ того цѣла армія зъ довѣрієм окружає своихъ найвысшихъ, выпробованыхъ и досвѣдныхъ вождôвъ." Справоздавець не може надивувати ся, якій спокôй, яку певнôсть проявили всѣ вôддѣлы войска австрійского пôдчасъ маневрôвъ. Обороты и рухи були въ стычкахъ певнй и рѣшучй, вôдповѣдаючй задачи и дали доказъ, що всѣ команданты легко орієнтують ся въ трудныхъ ситуаціяхъ. Кавалерія проявила мимо трудности въ теренѣ ту саму певнôсть якъ и цѣла начальна команда. Пѣхота представляла ся надзвычайно свѣтло: маршъ и карнôсть були при кôнци маневрôвъ такъ само добрй якъ и зъ початку. Артилерія була знаменито узброєна и упряжена. Ей акція не лишала нѣчого бôльше бажати. Кореспондентъ кôнчить своє справозданє словами: Чоломъ передъ такою арміею, котра зъ такою преданною вѣрностію, зъ такою ревною пильностію и такъ вытревало старає ся розвивати и спосôбити.

Пôдчасъ сихъ маневрôвъ звертано такожь особливу увагу на бездымный порохъ, зъ котрымъ роблено пробы на великй розмѣры. Одêнъ справоздавець пише о тôмъ такъ: При выстрѣлѣ робить ся дымъ однакожь такъ слабый и такъ короткотревалый, що дѣйстно новый порохъ треба назвати „бездымнымъ". Тй хмары, що творили ся давнѣйше пôдчасъ битвъ, належать вже до минувшости. Черезъ то, що щезла та заслона, котра покрывала значну часть побоєвища, выскавъ найбôльше провôдъ, бо теперь можна дуже добре цѣле поле битвы окомъ обняти. Той, що боронить ся, єсть теперь въ значнôй части вôдслоненый, але за то може вôнъ, лѣпше вôдъ нападаючого доглянути натуральну заслону. Обомъ сторонамъ лекше теперь перестрѣлювати ся, але за то труднѣйше змѣркувати вôддаленє; давнѣйше було то лекше черезъ хмары дыму, котрй своимъ видомъ, розмѣрами и барвою вказували не лишь вôддаленє, але и силу стрѣляючого вôддѣлу. Новый порохъ єсть дуже недогôдный для службы патрольнои. Давнѣйше патроль потребувала лишь споглянути въ ту сторону, зъ вôдки выйшовъ выстрѣлъ, то вже видѣла, зъ якъ далека на ню стрѣляють; нинѣ стоить она безрадна, знає що стрѣляють, але не знає зъ вôдки и въ котру сторону. Дасть ся то въ знаки особливо кавалеріи, бо труднѣйше теперь буде устеречи ся засѣдки або несподѣваного нападу. Гукъ бездымного пороху єсть короткій и острый. Спостереженя надъ новымъ порохомъ можна высказати словами: розпôзнаванє становищь и веденє борбы зыскало черезъ него дуже богато, а користь зъ того єсть якъ для нападаючого такъ и для обороны однакова; пôдъ кождими иншими взглядами буде перевага пожитку по сторонѣ обороны.

ЯБЛÔНКА.

(Небелиця Жіля Лєрміна).

Яковъ не бувъ лихимъ чоловѣкомъ, лишь троха за горячои вдачѣ и звычайно не розважливо пôддававъ ся першому порывови. Яко студентъ права бувъ пильный, дававъ лекціи, — а що помимо того заєдно сидѣвъ въ довгахъ и все бувъ въ грошевыхъ клопотахъ, а крôмъ того хворѣвъ тяжко на Шопенгаверôвску фільософію — то й капаривъ своє немиле житє, котре неразъ мало що не змѣнило ся въ гôрку, тверду грызоту та задуму.

Лихимъ вôнъ не бувъ, але бремено житя такъ дуже затяжѣло на его плечохъ, що ему неразъ здавалось, будьто вôнъ мусить пôдъ нимъ вже упасти. Тому и боровъ ся неразъ противъ того, всѣ силы зôбравши.

Одного хорошого дня середъ лѣта — саме въ суботу — волочивъ ся вôнъ байдужно и безцѣльно зъ порожнымъ жолудкомъ и пустыми кишенями по улицяхъ Парижа, а кôлько разôвъ нагадавъ собѣ на завтрѣшну прогулку своихъ приятелѣвъ, ажь трясъ ся зô злости, бо немôгъ зъ ними бути — не мавъ гроший. Такъ перейшовъ вôнъ, мовъ у снѣ, передмѣстя й опинивъ ся о 8 годинѣ вечеромъ середъ обервіліерскои толоки самъ на дорозѣ, що йшла простѣсенько десь безъ кôнця и губила ся въ темрявѣ.

На довершенє лиха почавъ ще наразъ падати дощь. Надходила сильна буря. Яковъ вправдѣ анѣ не боявъ ся анѣ не бувъ забобонный, якъ мавъ неразъ стрѣляти то й окомъ не клѣпнувъ, але сей дощь довѣвъ его вже до крайности. Вôнъ видѣвъ добре, якъ вôдъ дощу нищить ся на нѣмъ найкрасша его одѣжь, ну, — до того ще не тяжко набавитись тяжкои недуги. А тутъ довколѣсенька анѣ пôдъ що стати, анѣ де сховати ся; право и лѣвôбôчь дороги безконечна пуста толока. Ажь ось побачивъ на середъ поля одну однѣсеньку яблôнку, що легко подала ся напередъ, мовъ піякъ зъ пôдсуненымъ назадъ головы капелюхомъ. Яковъ боржѣй прикучнувъ пôдъ захистне галузє дерева.

Буря шалѣла щоразъ дужше, а Якова брала розпука якъ подумавъ надъ своимъ положенємъ. Щось такого могло лишь его одного спôткати. Навѣть природа завзяла ся на него, та переслѣдує!

* * *

— Бррь, бррь, якажь слота!

Зъ тыми словами пôдôйшовъ якійсь чоловѣкъ задыханый и, воркотячи знехотя, оперъ ся такожь о яблôнку плѣчми до Якова, котрого не спостерѣгъ въ потемкахъ. Яковъ гадавъ, що се якійсь гандлярь коней, котрый мавъ якусь страту на торзѣ, бо воркотѣвъ заєдно.

— Отъ що маю зъ того: сперщу казали менѣ пити, тотй драбы, потôмъ повтѣкали, а я теперь мушу ити пѣшки въ таку слоту до дому, та ще й грошѣ маю при собѣ.

Яковъ не бувъ лихимъ чоловѣкомъ, я ще разъ се кажу, абы хто не сумнѣвавъ ся о его характерѣ; але що чувъ, якъ незнакомый белендѣвъ, а бувъ пересвѣдченый, що нѣякимъ таки покôрнымъ прошенємъ не выможе у него позычки, — обрачкувавъ осторожно яблôнку, хопивъ чужого чоловѣка за горло й задушивъ. Потôмъ вытягнувъ зъ его кишенѣ зза пазухи мошонку, забравъ, що въ нѣй було, шпурнувъ нею далеко, а самъ чимъ борше пустивъ ся вертати до Парижа.

Але, страхъ! Яблôнка, що черезъ весь той часъ спокôйно стояла, — иде за нимъ...

* * *

Се дуже рѣдко коли бувае, щобы якась яблôнка йшла за чоловѣкомъ, що задушивъ другого; тому було бы несправедливо думати, що Яковъ налякавъ ся тому, бо троха змѣшавъ ся.

Коли почувъ на дорозѣ за собою, що яблôнка шелестить корѣнємъ, оглянувъ ся и побачивъ въ пôтьмѣ выразно чорну стать дерева.

Справы краєвѣ.

(Будова зелѣзниць льокальныхъ). Въ минувшôмъ роцѣ поручивъ Соймъ краєвому Выдѣлови, абы взявъ пôдъ розвагу уложенє нормъ що-до условинъ, пôдъ якими мôгъ бы край попирати льокальнѝ зелѣзницѣ. Супротивъ великои ваги тои справы для економічного розвою нашого краю и потребы всесторонного єи розслѣдженя, рѣшивъ краєвый Выдѣлъ не лишь студіями выхôснувати досвѣды зробленѝ вже въ тôмъ напрямѣ въ иншихъ краяхъ нашои державы, але зôбрати также дáты потрѣбнѝ до уложеня проекту сѣти зелѣзниць льокальныхъ въ нашôмъ краю и до оцѣненя въ приближеню коштôвъ ихъ будовы и будучого удержаня руху. Въ тôй самôй цѣли вôднѣсъ ся краєвый Выдѣлъ до Выдѣлôвъ повѣтовыхъ, господарскихъ товариствъ, палатъ торговельныхъ и иншихъ институцій публичныхъ.

Теперь одержавъ краєвый Выдѣлъ вôдповѣди вôдъ вôсьмохъ Репрезентацій иншихъ краѣвъ коронныхъ а именно: вôдъ Выдѣлу краєвого буковиньского, шлеского, моравского, горѣшно-австрійского, долѣшно-австрійского, сольноградского, стирійского и каринтійского.

Зъ вôдповѣдей тыхъ выходить, що въ послѣднôмъ часѣ проявило ся змаганє на користь будовы вузко-шляховыхъ зелѣзниць льокальныхъ, котре и найшло своє удобренє въ ухвалахъ репрезентацій краєвыхъ: моравской и стирійской.

По одержаню вôдповѣдей вôдъ иншихъ институцій, приступить галицкій Выдѣлъ краєвый до студій надъ проектомъ сѣтей зелѣзниць льокальныхъ и до оцѣнки приближеныхъ коштôвъ, почôмъ зужиткує весь матеріялъ и предложить Соймови внесенє що до условинъ субвенціонованя зелѣзниць льокальныхъ зъ краєвого скарбу, а також и що до средствъ на ту цѣль потрѣбныхъ.

Незавидна доля.

Якъ разъ коли у Львовѣ збирає ся гр. кат. синодъ духовный наспѣла вѣсть зъ Варшавы про судьбу тыхъ священикôвъ, що покинувши рôдный край перейшли до Холмщины въ Россію и покинувши свою греко-католицку вѣру приняли тамъ православіє. Ихъ зъ вôдтамъ теперь просто — гонять, кажуть выносити ся въ глубоку Россію. Отъ що доносять о тôмъ до Gazet-ы Narodo-вои:

Православный митрополитъ варшавско-холмскій, Леонтій, котрый вже вôдъ самого початку, вôдъ коли лишь обнявъ митрополію, дививъ ся зъ неохотою на священикôвъ, що перейшли зъ гр. кат. вѣры на православіє, а особливо на тыхъ, що зайшли зъ Галичины, выдавъ теперь приказъ, щобы тѝ священики пошукали собѣ помѣщеня въ иншихъ епархіяхъ, бо до року ихъ приходы будуть уважати ся за опорожненѝ и до нихъ прийдуть правдиво-россійскѝ священики зъ глубокои Россіи, зъ-надъ Волги, а священики зъ Галичины можуть тамъ пошукати собѣ мѣсця. Рекурсы до правительства не поможуть нѣчого. Въ Варшавѣ ходить чутка, що бôльша часть галицкихъ священикôвъ думає вернути назадъ до Галичины и тутъ вернути назадъ до гр. кат. вѣры. Що до причинъ розпорядженя митроп. Леонтія, то ходять въ Варшавѣ всѣлякѝ толки, котрыхъ на разѣ годѣ провѣрити; найбôльше єсть такихъ, що видять въ тôмъ особисту неохоту митроп. Леонтія до галицкихъ священикôвъ, котрому удалось переконати правительственнѝ круги. Другѝ зновъ доказують, що давнѝ гр. кат., а теперь православнѝ священики суть дуже рôвнодушнѝ для православія, а то єсть головною причиною, що ширить ся штунда".

Не знаємо, на скôлько повысша вѣсть єсть правдива, и длятого не беремось о нѣй судити; але все таки выдаєсь она намъ дуже имовѣрною и можливою. Мы мали нагоду зъ власного погляду переконати ся, яка єсть доля тыхъ священикôвъ, котрѝ, скажѣмъ отверто, бôльше для хлѣба перейшли зъ Галичины до Холмщины. Они не знайшли въ тамошныхъ православныхъ священикахъ не то вже приятелѣвъ але хоч бы лишь спокôйныхъ сусѣдôвъ. Россійскѝ православнѝ священики дивились на нихъ криво якъ на „зайдѣвъ", котрѝ прийшли имъ хлѣбъ вôдбирати, а ще бôльше нерадо дивились на то якъ галицкѝ ихъ товиришѣ вôдносились до парафіянъ; ихъ вражало також немало и то, що галицкѝ священики, люде все таки бôльше образованѝ, стояли высше по надъ ними. Они стали ихъ называти панами и де лишь могли, шкодили потайкомъ, а звѣстна рѣчь, що денунціяторство процвитає мѣжь православнымъ духовеньствомъ въ Россіи. Все то разомъ, а може також и вѣсть про маючій вôдбути ся у Львовѣ синодъ, могли скласти ся на згаданє повысше розпорядженє митроп. Леонтія. Легко собѣ теперь представити, яка жде судьба тыхъ, що проживши и загосподарувавшись вôдъ многихъ лѣтъ на однôмъ мѣсци, мусять теперь зъ цѣлыми родинами переносити ся въ далекѝ незнанѝ собѣ стороны и прôрвати послѣдну звязъ, яка ихъ ще лучила задля близькости стороны зъ ихъ свояками въ Галичинѣ. Дѣйстно незавидня доля!

Переглядъ політичный.

Presse и иншѝ дневники доносять, що заразъ по спôльнôй радѣ міністрôвъ пôдъ проводомъ Є. Вел. Цѣсаря дня 18 с. м., на котрôй западуть остаточнѝ ухвалы що до предложень для делеґацій, буде уложеный порядокъ парляментарнои сесіи осѣннои. Теперь дадуть ся вже въ приближеню означити речинцѣ, въ якихъ будуть вести нарады поодинокѝ тѣла парляментарнѝ. Найперше розпôчне свои працѣ державна Рада, бо зô всѣхъ сторôнъ кладуть велику вагу на те, щобы полагодити буджетъ о скôлько лишь можна ще передъ кôнцемъ року. Рада збере ся отже вже въ першôй половинѣ слѣдуючого мѣсяца и буде радити ажь до половины грудня. Спôльнѝ делеґаціи будуть скликанѝ въ першихъ дняхъ падолиста и будуть радити рôвночасно зъ Радою державною, що дасть ся легко зробити, бо сего року спôльнѝ делеґаціи збирають ся въ Вѣдни.

Сесія делеґацій потреває 3 тыжднѣ. Въ другôй половинѣ грудня мають бути скликанѝ Соймы краєвѝ и будуть радити ажь до половины лютого, почôмъ зновъ збере ся Рада державна.

До нѣмецкихъ ґазетъ пишуть зъ Цетине, що въ дворскихъ кругахъ Чорногоры зробила вѣсть о проектованой женитьбѣ царевича зъ грецкою королевною дуже прикре враженє. Тамъ привикли вже гадати, що всѣ доньки князя повыходять за членôвъ царского дому, та що четверта зъ нихъ буде напевно царицею. Числили на се и бажали того зъ многихъ политичныхъ взлядôвъ домовыхъ и заграничныхъ, а особливожъ зô взгляду на Сербію, на котру честилюбивый князь Миколай [illegible] якъ на свою будучу батькôвщину. Ажь наразъ розвѣялись тѝ всѣ надѣѣ. Зъ вôдси то й легко зрозумѣти невдоволенє, тымъ бôльше, що вже на саму подорожь сербского короля до Петербурга немило дививъ ся „одинокій приятель Россіи".

При нагодѣ царскихъ именинъ одержали многѝ ґенералы высокѝ ордеры. Ґер. ґубернаторъ Гурко одержавъ ордеръ св. Володимира I клясы, а шефъ ґенерального штабу, Овручевъ, ордеръ Александра Невского зъ дорогими каменями. Головнокомандуючій въ Кієвѣ, ґен. Драгомировъ, авансувавъ на ґенерала пѣхоты.

Зъ Петербурга доносять до Post. Ztg. що царь и цариця мають вже въ найблизшихъ дняхъ загостити на дворъ берлиньскій а цѣсарь и цѣсарева поѣдуть въ жовтню до Петербурга на срѣбне весѣлє царя. Въ Берлинѣ въ ту вѣсть не вѣрять. Такъ само уважають тамъ за надто алярмуючу вѣсть Times-а зъ Петербурга, будьто бы на половину цвѣтня 1892 р. назначено загальну мобілізацію россійского войска, абы практично выпробовати нову орґанізацію войскову и що заключено вже всѣ умовы що до зелѣзниць стратеґічныхъ и матеріялу военного.

Россійскій міністеръ справъ заграничныхъ Ґірсъ, выѣде незадовго до Вісбадену и Венеціи. У Вісбаденѣ перебуває єго жѣнка на кураціи.

Въ справѣ жидôвскôй рѣшивъ сенатъ россійскій противъ дотеперѣшного розумѣня закона адміністраційными властями, що члены такои родины жидôвскои, котрои голова платить податокъ першои клясы, мають право набувати недвижимости навѣть въ тыхъ мѣстахъ до котрыхъ не суть приписанѝ, сли въ однôмъ зъ тыхъ мѣстъ мешкали безъ перервы десять лѣтъ

Румуньскѝ дневники урядовѝ заперечують рѣшучо вѣсть будьто бы Россія збирала войско на румуньскôй границѝ и що правительство австрійске звернуло на то увагу румуньского кабінету та що Румунія зажадала въ сѣй справѣ поясненя зъ Петербурга.

— Привидъ! — каже самъ до себе; — я, очевидячки, за надто роздражненый.

Вôнъ приспѣшивъ крокомъ, але яблôнка також єго пятъ держить ся.

— Або я зъ розуму зôйшовъ, — розумувавъ Якôвъ, — або се якесь доси не выясненє явище природы. Заразъ буду знати, бо се рѣчь неможлива, щобы мѣскѝ мытники, що прецѣ при здоровôмъ розумѣ, не добачили дерева та єго перепустили.

Але на рогатцѣ мытники и зъ мѣсця не рушили ся. Яблôнка не робила на нихъ и найменшого вражѣня и такъ перейшли Якôвъ и дерево ажь на улицѣ въ Парижа.

Якôвъ почавъ розважати:

— Се певно нѣчо иншого — каже самъ до себе — лишь що тота яблôнка представляє тôлько уявнену грызоту совѣсти, якъ въ Макбетѣ духъ Банка, або якъ Коммодоре, що являє ся Донъ Жуанови. Сей рôдъ галлюцінацій єсть тымъ особлившій, що я нечую грызоты совѣсти. Яблôнка, видко, не знає звычаѣвъ. Тымъ лѣпше! Грошѣ маю, можу спати спокôйно, а завтра рано яблôнка верне ся на своє мѣсце. Менѣ зъ тымъ выгода, любочко.

Видко, що Якôвъ бувъ спокôйнои вдачѣ и умѣвъ найти ся середъ обставинъ.

Вôнъ пôгнавъ скоренько улицями не такъ щобы утечи вôдъ яблôнки, що безъ утомы ишла за єго ногами, якъ радше, щобы борше дôстатись на лôжко, та спокôйно въ дома перечислити грошѣ, въ котрыхъ вôнъ любо порпавъ ся пальцями въ кишени.

Вкôнци опинивъ ся передъ своимъ мешканємъ при Секваньскôй улици. Черезъ хвилю роздумувавъ цѣкаво, чи яблôнка увôйде за нимъ, чи нѣ, и ажь якось зажуривъ ся, коли подумавъ, якъ дерево пересуне ся входами.

Вôнъ задзвонивъ, отворивъ и борзенько трѣснувъ дверми за собою, а яблôнка осталась на улици. Зъ вдоволенємъ выйшовъ по сходахъ до свого покою, де при слабôмъ свѣтлѣ свѣчки пересвѣдчивъ ся, що єго дѣло принесло єму вôсѣмсотъ франкôвъ золотомъ та срѣбломъ. Ну, се зовсѣмъ не богато.

Упоравшись зъ тымъ, почавъ собѣ злегка робити закиды, що такъ цѣлковито забувъ на свою яблôнку, котра прецѣнь ролю местника умѣла такъ делікатно грати. Пôдтягнувъ отже занавѣсы и глипнувъ крôзь вôкно.

Яблôнка прохожувалась спокôйно тамъ и назадъ по хôднику передъ єго мешканємъ. Яковъ спостерѣгъ навѣть, що она чемно уступилась зъ дороги двомъ вартôвникамъ, котрѝ якъ разъ переходили коло неи.

Потôмъ лягъ спокôйно и спавъ до бѣлого дня.

(Конець буде)

До Polit. Corr. доносять зъ Константинополя, що болгарскій міністеръ справъ заграничныхъ, Грековъ, бувъ дня 4 с. м. на авдієнціи у султана въ Илдісъ-Кіоску. Султанъ принявъ Грекова зъ дуже великимъ вôдзначенємъ и обдарувавъ єго дорогоцѣнною пушкою на тютюнъ.

Се принятє болгарского міністра въ Константинополи дало причину до рôзныхъ поголосокъ. Найбôльше розголосу находить поговôрка, що гостина Грекова въ Константинополи стоить въ звязы зô стремленями болгарского правительства, маючими на цѣли выпросити собѣ вôдъ султана турецкого репрезентанта высшои ранґи, якъ Решідъ-бей, на комісаря въ Софіи.

Зъ Хинъ наспѣли знову непокоячій вѣсти о нападахъ на Европейцѣвъ въ деякихъ мѣстахъ. Въ мѣстахъ Люнґъ-човъ и Прові-Гунанъ були великій розрухи, а розъярена товпа старалась перервати всѣляку комунікацію и порубала около 10 тысячѣвъ стовпôвъ телеґрафічныхъ. Анґлійскій посолъ запротестувавъ енерґічно противъ недбалости правительства, зъ якою оно выступає противъ виновникôвъ розруховъ, а до того єго крику прилучили ся также и другій державы европейскій и пôдперли єго. Загально припускають, що державы европейскій будуть мусѣли ужити збройнои силы, наколи хиньске правительство не схоче полагодити ся на мирной дорозѣ.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Антонину Моравску дѣйстною учителькою 3 клясовои школы въ Бурштинѣ.

— **Громадѣ Торгановичѣ** въ повѣтѣ Самбôрскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь запомоги на будову школы.

— **Є Екец. п. Міністеръ ґр. Шенборнъ** ѣздивъ въ недѣлю до Щирця на візитацію суду а вôдтакъ поступивъ до Семянôвки на снѣданє до п. Давида Абрагамовича. Вчера візитувавъ п. Міністеръ дальше львôвскій суды а нинѣ выѣхавъ на дальшу инспекцію до Черновець а въ четверъ поверне назадъ до Львова.

— **Справы особистій.** Членъ Выдѣлу краєвого, дръ Іосифъ Верещиньскій выѣхавъ зъ родиною до Италіи, де забавить мѣсяць.

— **Папскій делеґатъ на гр. кат. синодъ** монсіньоръ Чяска приѣхавъ вчера по полудни курєрскимъ поѣздомъ зъ Вѣдня до Львова. На єго повитанє выѣхала була депутація духовеньства ажь до Городка а у Львовѣ повитавъ єго самъ Впреосв. Митрополитъ и численній процесіи, котрій вже вôдъ 2 год. дожидали єго приѣзду на площи св. Юра. Палата митрополича и церковъ св. Юра були украшеній папскими хоругвами (бѣло-жовтои барвы), австрійскими и рускими. Монсін. Чяска, въ роду Италіянець, єсть чоловѣкомъ вже сивымъ и середного росту, бувъ убраный чорно. Въ привѣтныхъ промовахъ уживано латиньского языка.

— **Инсталяція** ново именованого єпископа станіславôвского, Преосв. Юл. Куиловского, вôдбуде ся ажь по укôнченю синоду. До того часу буде завѣдувати станіславôвскою епархією архіпресвітеръ о. Фацієвичъ.

— **Міністерство обороны краєвои розпорядило,** що аспіранты одноровочнои службы войсковои, котрій ходили до высшои державнои школы промысловои, могуть вôдбути свою службу чинну въ полку зелѣзничнôмъ або телеґрафічнôмъ.

— **Галицка каса щаднича** переносить ся дня 30 н. ст. вересня до нового будынку выбудованого, на розѣ улиць Кароля-Людвика и Ягайлоньскои. Вôдъ 1 н. ст жовтня будуть всѣ чинности касы полагоджувати ся вже въ новôмъ будынку.

— **На фондъ будовы руского театру** вплынуло зъ вечерка устроєного въ Самборѣ при участи „шѣснадцятки" дня 3 вересня 37 зр. и 15 кр.

— **На будову руского театру** зложили гостѣ на весѣлю п. Остапа Хомина укôнченого богослова зъ панною Ольгою Залѣтачѣвною дочкою о. Михайла Залѣтача въ Честиняхъ суму 14 зр.

— **Концертъ „дванацятки"** въ Станіславовѣ выпавъ знаменито. Гостей явило ся множество а дванацятка збирала добре заслужену нагороду. Концертъ „дванацятки" въ Бережанахъ вôдбуде ся въ четверъ дня 24 вересня, въ Пôдгайцяхъ въ недѣлю дня 27, а въ Бучачи вô второкъ дня 29 вересня.

— **Рускій товариства въ Черновцяхъ** устроюють 17 с. м. при участи „дванацятки" концертъ на добродѣйній цѣли. По концертѣ вôдбуде ся для запрошеныхъ гостей спôльна вечора въ готелю центральнôмъ.

— **Голосы Полякôвъ о концертахъ „дванацятки".** Про концертъ „дванацятки" въ Новôмъ Санчи доставъ Przegląd допись повну похвалъ для рускихъ спѣвакôвъ и рускои пѣснѣ. Згадавши про цѣль подорожи дванацятки каже дописуватель, що ся подорожь то рôдъ артистичнои прогульки, полученои зъ вокальными продукціями, зъ котрыхъ дохôдъ благородна молодѣжь призначує на будову народного театру у Львовѣ. Намъ лишь чола похилити передъ такъ чеснымъ змаганємъ, та пôдперти єго всѣма силами". Тарнôвска Pogoń знову пише такъ про концертъ дванацятки въ Тарновѣ: „Въ четверъ въ переповненôй добôрною публикою сали театральнôй выступили зъ концертомъ рускій академіки зô Львова и не лишь не завели надѣй аматорôвъ мужеского хору, але ще єи майже въ кождôмъ взглядѣ перевысшили. Знаємо Русинôвъ яко высоко-музикальныхъ, длятого також и вымоги нашій можуть бути що до ихъ продукціи бôльшій, а треба признати, що хочь то була лишь „дванацятка", то робила въ декотрыхъ точкахъ програмы враженє, яке здôбный выкликати лишь сильный хоръ мужескій. Чи то въ сумнôй рускôй думцѣ, чи въ живôй пѣсонцѣ польского композитора, всюды заявила „дванацятка" незвычайну легкôсть, знамениту вправу, кождый членъ бувъ певный себе а сильній здоровій голосы сполучали ся въ прекрасно тѣньовану цѣлôсть". Особливо хвалить Pogoń „Помарнѣла наша доля" Вахнянина (сольо) и Нѣщиньского „Закувала та сива зазуля" а зъ спѣвакôвъ пôдносить особливо панôвъ Шиманьского (баритонъ), Береста, Дрималика и Гриневецкого (басъ) а передовсѣмъ управителя хору и композитора п. Остапа Нижанковского.

— **Огнѣ.** Дня 6 с. м. въ ночи погорѣли въ Чабарôвцѣ, гусятиньского повѣту чотири заможній господарѣ, а огонь бувъ, здаєсь, пôдложеный. Въ огни згорѣло кôлька штукъ безрогъ и все добро а неубезпечена шкода выносить до 12.000 зр. На мѣсце огню явила ся сторожа огнева зъ Гусятина зъ двома сикавками и п. Лінде зъ Васильковець зъ сикавкою и богато интеліґенціи, несучи помôчь, а мѣжь нею староста и начальникъ суду. Лишь чабарôвскій посесоръ, жидъ Рубель нехотѣвъ нето бочки дати, але навѣть нѣ однои коновки, що выкликало мѣжь людьми велике огорченє, бо якъ горѣла єго солома на поли, то люде єго ратували, а тутъ навѣть прошеня урядника Выдѣлу краєвого, п. Косовского нѣчо не помагали. Въ Коросні дня 10 с. м. займивъ ся огонь въ ринку, погорѣло староство, аптика и кôлька домôвъ. Страты величезній а огонь бувъ мабуть пôдложеный.

Вѣсти епархіяльній.

Аеп. Львôвска.

Въ пропозицію на Довге дек. калуского умѣщеній въ тернѣ оо.: 1) Ив. Каратницкій, 2) Григорій Гойвановичъ, 3) Игн. Гарасевичъ а въ списѣ: Мих. Олексѣй, Вас. Панчакъ. Тома Соболта, Петро Чекалюкъ, Игн. Юхновичъ.

Канонічну институцію одержали оо.: Сильвестеръ Вояковскій на Богданôвку и Иванъ Кобриновичъ на Жупанє.

Увôльненій оо.: Ив. Сабатъ вôдъ сотрудництва въ Нараєвѣ, Конст. Зарицкій вôдъ сотрудництва въ Семигиновѣ, Григ. Купчиньскій вôдъ сотр. въ Поморянахъ и Евг. Гошовскій вôдъ сотр. въ Галичи.

На конкурсъ зъ речинцемъ до 29 н. ст. жовтня розписаній приходы: Урлѣвъ дек. золочѣвского, Яйкôвцѣ дек. журавеньского, Звыжень дек. залозецкого и Липовиця дек. перегиньского.

Завѣдательство одержавъ о. Кароль Бардинъ зъ Жупаня въ Ланахъ дек. буского.

Префектомъ наукъ въ духовной семинаріи у Львовѣ именованый о. Стефанъ Юрикъ, докторандъ богословія.

Ординаріятскими комісарями шкôльными именованій: для ґімназіи въ Бережанахъ о. Теод. Кордуба, парохъ Бережанъ, а для шкôлъ деканату нараѣвского о. Алекс. Танчаковскій, парохъ Дунаєва на мѣсце увôльненого вôдъ тои повинности на власне прошенє о. Игн. Телишевского зъ Бѣлки.

Вôдпоручникомъ митрополичого ординаріяту при окружной радѣ шкôльной въ Бережанахъ именованый о. Мих. Соневицкій, катихитъ при ґімназіи бережаньскôй.

До окружнои рады шкôльнои въ Пôдгайцяхъ вôднесла ся митрополича консисторія о назначенє заступникомъ гр. к. катихита въ Пôдгайцяхъ за ремунерацією о. Корн. Дудикевича, тамошного сотрудника.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

15 вересня	Львôвъ	Тернопôль	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	10—10·50	9·— 10·—	9·—10 25	9·25 10·60
Жито	8·50 – 9 —	8 25 – 8 90	8 35—9·—	8 75 – 9·25
Ячмѣнь	5·——7·75	5·——7·50	5·——7 30	5·25—8·—
Овесъ	7·50—7 85	6·— 10 —	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9 75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13 —	12·—13 —	12·25 13 60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17 70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 17·— до 17·75 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·—до 60·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 15 вересня. Є. Вел. Цѣсарь выѣзджає завтра до Мірамаре попращатись зъ Єи Вел. Цѣсаревою и поверне дня 19 с. м. до Шенбруну.

Прага 15 вересня. Въ подорожи до Ліберця задержить ся Є. Вел. Цѣсарь короткій часъ въ Рихновѣ а вертаючи до Вѣдня въ Бенешовѣ, Таборѣ и Віттінґавѣ. Всюды вôдбуде ся торжественне повитанє.

Киѣвъ 15 вересня. Въ процесѣ о зраду державы черезъ пôдкупство противъ Красицкого засудивъ судъ военный войскового писаря російского на заточенє въ Сибіръ а двохъ другихъ Россіянъ на 8 лѣтъ каторги.

Парижъ 15 вересня. Аґентія Гаваса доносить зъ Константинополя, що французскій и російскій посолъ одержали вôдъ своихъ консулѣвъ на островѣ Мітіленъ депешѣ, въ котрыхъ доносять, що анґлійскій корабель панцирный пôдплывъ въ недѣлю пôдъ турецкій островъ Сиґрі (коло Мітіленъ, напротивъ пригôрка Баба) занявъ той островъ, высадивъ на него войско и пушки та укрѣпивъ єго торпедами. Та сама аґентія додає, що правительство французке не має о тôмъ нѣякои вѣсти.

Лондонъ 15 вересня. Бюро Райтера доносить, що анґлійска адміраліція и міністерство дѣлъ заграничныхъ не мають нѣякои вѣсти о занятю острова Сиґрі. Вѣсть та не заслугує на вѣру.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.